

Des de la Tropa de Rereguarda. Departament 66

*“El més calent és a l'aigüera”,
dita popular*

Les comunicacions estan bloquejades. Les meves maniobres per restablir-les no estan donant resultats. Espero que algun dia algú llegirà aquestes línies. Voldria que la meva família, les meves amigues i els meus amics sàpiguen que visc, que els estimo i que m'han donat la força per resistir en aquesta guerra sense sentit.

Necessito explicar-vos tantes coses. M'agradaria fer-ho a mesura que els esdeveniments succeeixen. En aquest paper em semblarà insuficient, segur. Què donaria per sentir-vos la mà, notar el vostre alè, copsar el vostre esguard amorós sobre meu. Però escric, i això, aquí, ja m'alleuja.

Molts dies, el vent a fora aplanava la sorra i arriava el mar. A dins, porta tancada, només el brogit de la maquinària, l'estrèpit dels plats i coberts que s'amunteguen, i brams humans. I la meua veu, a l'interior, que em diu no pensis. “No pensis res, ni del que et diuen ni del que fan; no extreguis conclusions, no intentis raonar. Treballa. Només treballa. Acció. I prou. I força”.

El xef semblava assenyat, els altres semblaven bons camarades, però a l'hora de la veritat, aflora la misèria i el de menys rang vol trepitjar-me; sent el sòl més ferm i els seus col·legues més propers quan em picona a mi. Té el suport d'aquest General de pissarrí que no em tracta igual que a la resta de la tropa, que juga seriós a intimidar-me. Fa de patriarca de torn, el que ens busca les pessigolles, ens provoca i en sentir-nos la veu diu: “Veieu? És una dona”.

La diferència hi és, sí, però no calia fer-la notar. Jo no la feia notar. Però no em reconeixen com una més en aquest seu ramat masculí i rústec. Soc una dona, i què?! No soc aquí per cuidar-me la manicura, ni perquè em bressolin, ni vull que em diguin maca. Batallo com la que més, no sé què s'esperaven. No penso afluir. Tinc músculs i cervell i soc apta.

Sento buidor en la *plonge* plena. Potser és més dura la lluita, més penosa la fatiga, perquè aquesta brigada m'ha exclòs des del primer dia. No li donis voltes, em

dic. Només arrenca el turbo. Es prepara l'encontre: S'apropen els elements que has de neutralitzar amb ruixats de pistola, dosis de temperatura i productes químics. Recull plats bruts enormes, col·loca'ls a les safates i ooop!, a la màquina; rentat, esbandit, *voilà*. Arreplega'ls i apila'ls on puguis. Compte no s'esquincin! Tracta'ls bé i espera que algú se'ls emporti. Recull, col·loca, carrega, buida, apila. Força, força!

I aquests desgraciats, que en teoria eren del meu bàndol, em fan el buit. Quanta soledat en cada investida! La indiferència em dol tant com aquests talls i ferides als dits, però igual que les mans entumides continuen escoltant-me "treballeu" i no s'aturen, la meva ànima rep coratge d'altres cors que sí que m'estimen, i del meu, que batega impetuós, i avança amb mi a través d'aquesta guerra. Aquí la meva pàtria soc jo.

El mar m'ho va xiuxiuejar: "Allà dins, no siguis. Calla i no et sentis. Fes-te desaparèixer". Així ho faig. M'esfumo i frego. Em difumino i no existeixo. Aquí soc una ninja. Els músculs es contrauen, el dolor m'empeny endavant, soc una robot intel·ligent.

Quilos, xafogor, soledat, caos. Podré amb tot i el xef ho sap. I em defuig. Ser una fantasma en aquest batalló ja no té importància. No és el meu tarannà, però m'hi he acostumat. De vegades he de retenir a la gola paraules que volen sortir amables, bromes, preguntes, per amollar la tensió. Però callo i continuo. És un esquadró deslleial i no puc comptar amb ells.

"Són uns nois difícils", justifica el capità d'aquests miserables, esclaus com jo però amb aires de milhomes. La meva condició de dona es fa aquí massa plausible. Cada dia treballo per reubicar-la: M'emmascaro perquè no em vegin, però sempre tinc present que soc una dona. Sobretot, que el gènere no em mati. M'oblido de mi i em refermo a la vegada. Tot per dins. Fins i tot sota normes estrictes de conducta subordinada, es pot ser com un roure, una alzina, un romaní. Les arrels sota terra. I les mosques que sobrevolen l'aigüera se m'enganxen a la pell.

El patró és un tipus eixut que al principi marca les distàncies. Ell és l'amo. Però em cau bé. Jo li treballo i ell em valora. "Tu ets un home", em diu una matinada després del servei. "No —li dic, sorpresa—, soc una dona". Feia molt de temps que no em reivindicava en veu alta.

- Ets una màquina.

- Sí, una dona màquina!

Em mira incrèdul. Somriu sincer. Ha d'acceptar que li dono bons resultats, potència, gran resistència. Tot i ser una dona.

Les Tropes de Sala són amables i malgrat els defalleixen també els ànims, fan tot el que poden per mitigar els pesos que carrego. No puc baixar la guàrdia i mantinc el cap fred. Portem 51 dies de setge i els pròxims seran molt durs d'afrontar. Les hordes invasores encara estan aquí i ataquen amb noves voracitats.

L'exèrcit de temporada existim perquè una majoria pugui viure el seu miratge de llibertat; les forces oposants, lluny d'esvair-se, segueixen enviant comandes i deixalles.

El nostre món s'omple de turistes. Horror humà de les vacances a gran escala. L'engranatge, des del mode en pausa, arrenca i accelera fins a les màximes revolucions en unes poques setmanes. És un engranatge patològic que s'hauria d'aturar, però em temo que l'estiu que ve hi tornaran. Arriben a alenades. Aterren, s'aboquen, acaparen l'espai a una velocitat exorbitant.

No saben, i no volen saber, que un exèrcit mal pagat estem al darrere de les seves taules parades i dinars familiars. Sense descans, sempre amatents per no fer tard al toc de sometent, fins i tot durant les minses becaines quan caiem destrossats. Quan anem i tornem de les nostres posicions, deambulem com autòmats entre somnàmbuls de vacances, enlluernats i escaldats, que malden per amortitzar el preu de la seva llibertat condicional.

No saben, i no volen saber, res del que mengem. Res sobre aquestes milícies que resistim com podem per cuinar, servir, netejar. Han deixat allà, al Nord, la feina, la casa, les plantes que potser algú regarà per complir el favor. La tele. Tot això ho han deixat, malgrat també que aquí hi ha embussos, cues, presses... Però ara i aquí és diferent. Han canviat la petita pantalla pel vast cel blau sobre el mar, on l'avioneta de torn sobrevola les hordes mobilitzades a la platja i bombardeja amb missatges publicitaris que empastifen l'horitzó.

El meu amor i jo, quan ens arrosseguem fins al campament base, rebotquem els nostres cossos fatigats, ens regalem instants de plaer. Ens retrobem amb la nostra humanitat i ens refugiem de tota aquesta barbàrie. Ens fusionem i viatgem a galàxies on no existeixen els plats, ni les gambes, ni la platja, ni les rotondes. Són moments efímers, sí, però ens sostenen un dia més a la trinxera.

La trentena alta de graus continua escalfant la platja, i aquí dins, l'ambient esdevé irrespirable. Nedo en un aquari de suor i vapor, i a la vegada soc com un peix sense aigua que obre i obre les seves brànquies cercant aire. Llavors em concentro per no existir. Només actuar. Força, força. Recollir, organitzar, ruixar, apilar.

I tantes deixalles! Un malbaratament que em fa gairebé tant mal al cor com el que em fan les mans. La cuina era una altra cosa, abans, quan era de les àvies; l'aliment també, quan ens nodria. Aquí he de llençar-ne tant, de menjar. Tot acumulat a l'aigüera i llenço; i veig com llencen.

Rapinyo restes, de la cuina o de plats que venen de la sala. Culs de pots, guarnicions que ningú no ha tocat. El xef, que rosega contínuament alguna cosa perquè no decreixin les seves abundants reserves de greix, massa dies s'oblida que hi ha membres al seu destacament que també hem de menjar. En altres guerres encara és pitjor. No els arriba ni el que llencen els altres.

Tot això s'acabarà, però de moment les tropes seguim desplegadas; les costes continuen ocupades.

***

Quan llegiu aquestes ratlles, estaré a salvaguarda, lluny. Hauré sobreviscut aquest aixecament i sabreu que no han pogut amb mi, que no m'han anul·lat —he estat jo qui s'ha diluït. Però la meva victòria, vital per mi, serà insignificant, en realitat, molt silenciosa. Perquè vindran d'altres embats i nous contingents s'allistaran a la causa de la Indústria Estival.

Saint Cyprien, 6 setembre 2013